

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

Šerbske njedželske kopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjež knihičishežeńni w Budyschinje a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom.

20. njedž. po šwj. Trojizny.

Seženje šwj. Lutafša 13, 6—9.

Čaš plodow je nimno a njetraje wjazy dolho, dha šu šchtomy a kečki tež hiščeže šwoju pošlednju pychu šhubile. Ale čaš njeje podarmo byl. Nješšmy podarmo won šchli, šo bchmy pola wobhladali, šmy namakali, šchtož šmy woczakowali, šmy žnjeli; semja dawashe šwoje plody. Šak steji to s nami? Šmy tež nj plody pschinješli? Šdy by tón Šnjes pschischol, kotremuž šluscha wschitlo, kotryž njeje jenož šchtom, ale tež čłowšku wutrobu plodžil, hdy by wón pschischol a chzyl plody wot naš měcz? móhli my psched nim wobstacž? hubjenty šchtom ma hižo ša naš šrudny napohlad, čim bóle je to čłowjeť we šwojej šmilstownej šhudobje.

„Jedyn čłowjeť mějeshe figowj šchtom, kiž běšhe šchěžepjenty w jeho winizy.“ Tuto šlowo naš na našhe powołanje a na to dopomni, šak husto šmy jón šapomniš. Winiza, w kotrejž šy šchěžepjenty, je twój štaršiški dom, twoja narodna wješ, narodne měšto, winiza je šchula a zyrkej. Do šajšje semje Bóh tebje jako figowj šchtom šapłodži, šo by ty rostl. Šdže je plód štaršiškeho doma, hđže šu nanowe a maczeńne napominanja, hđže šu te šchule? Šdže šu dobre šamyšle, kotrejž mějeshe we wutrobje, jako ty s zyrkwoje šako domoj džěšhe? Někotreho je nadžija šjebala, wěra wóšlabny, njewěra roščeshe, lubosčž šo šhubi, modlitwa wutwoštanje. Šwoje plody dyrbja byčž: Lubosčž, wješelosčž, měř, ščječpliwosčž, lubošnosčž, dobročiwosčž, wěra, čžichosčž, póžčiwosčž. Bóh pyta plody na tebi.

„Šlaj, ja šym tšj lěta pschischol a plody pytať na tym figowzu a ničžo njenamakať, porubaj jón, šchto wón semju ša-

džěwa?“ Zahrodnik pak prošeshe: „Šnježe, wostaj jón hiščeže to lěto, šacž jón wobkopam a pohnoju, hdy by wón chzyl plody pschinješčž.“ Še hlóš wulkeho, šmilneho wyschšeho měšchnika, kotryž je ša šwój lud šo modliť, tež jako jeho wopuščeži, tež jako jeho šacžišny. Wón je tež ša Šětra prošyl, šo by jeho wěra njepšchestała, modleshe šo tež ša šwojich mordarjow. Wón je, kotryž praji tež jako twój a mój Šbóžnik: wostaj jón hiščeže to lěto. Wón pyta plody, dokelž pak je njenamaka, chže wón nam pomhacž, naš trošchtozacž a pošylničž. Njeje k temu hiščeže psche pošdže, šo na šwoju wutrobu dyršch a prajšch: Wožo, budž mi hrěšchnikej hnadny. „Wostaj jón hiščeže to lěto“, w tym leži wotmošwjenje na praschenje, kotrejž da šo pschezo šako šlyšhečž: Čžehodla škemu čłowjetej w šwěčeže šo tak derje džě? Šo s teho pschindže, dokelž tón Šnjes je prošyl: wostaj jeho hiščeže! Šunje psches to, šo tamnym šo pschezo lěpje džě šacž dobrym a šprawnym, chže Bóh jim hiščeže ras šacžuwacž dacž, šo wón lubosčž je, wón chže w jich wutrobach džakowosčž a wěru šbudžicž. Šehodla njedyrbimj šo rošhńewacž, hdyž naš Bóh tak hnadny je, ale dyrbimj jemu šo džakowacž. A čžehodla džě šo nam hiščeže tak derje? Nješšmy lěpšchi šacž drušy, šmy šnadno šwojemu Bohu we wschěm wjele wjazy wiwojčži šacž drušy. A tola je naš Bóh tak šmilny a hnadny: Wostaj jeho hiščeže to lěto!

Čžěžke šamohwjenje pak leži na kóždej dušchi, kotraž ma jeho hnadže šwoje žiwjenje šo džakowacž. Našch knjes njeprošy: wostaj jón wěčńje. Wón praji: wostaj jón hiščeže to lěto, šacž jón wobkopam a pohnoju, hdy by wón chzyl plody pschinješčž; je-li šo njepšchinješhe, dha potom jón porubaj.

Šnadny čžadž ma ras šwój kónž. Šodžina porubanja nje-

dyrbi pať pschezo hodžina ģmjerče byč. Wjele dušchow wumrije hižo psched tónzom, njemóža wjazh ģo modlicž ani ģo džatowacž, njemóža wjazh wćricž ani ģo dowćricž. Bóh tón ģnjes je jich s winizh won cžihnył, je jich porubał. Sa Boha njeřbu niečo hódni. Njeřbu wćdzeli, sčtož t jich mćru ģluži, njeřbu cžah pólnali, hdžež buchu domaphtani.

Tón ģnjes cžaka, hacž chzemy plody pschinjesč. ģisčezje njeje psche posdže sa tebe, wumóž ģwoju dušchu, tón ģnjes chz tebi pschi tym pomhacž. ģunje wo khory sčtom saħrodnił ģo stara. Njech ģo njeminje nasch cžah ģmilnosčje njewužitnje, njech njebudže ničtón wot nař porubany! Tehodla daj Božemu dušchu wo ģwojej wutrobje rum, potom budžesč dobry sčtom, kř pschinježe ģwoje dobre plody. Potom njebudže Bóh tebe porubacž ale budže tebi njebjesč durje wotewricž a t tebi prajicž: „Dži nuts twojeho ģnjesa wjeřeloscži.“ ģamjeń.

Ś bliska a s daloka.

Ś Malešez. Wažny džeń bćsche sańdzena póndzela sa naschu wořadu, hdžež nowe swony dostachny, kiž chzedža nam po starym dobrym porjedže ģwoje „Pomhaj Bóh“ ja kóždy džeń rano, pschipołdnju a wječzor pschivolacž, kaž nař ģwajny džeń ģwajatocžnje do Božeho doma wodžicž. Tule njedželu přeni křócž! Wořebje nascha wořada je je s radosčju witala, kiž 1913 hałle nowe swony dostawšči, je 1917 hacž do jeneho swona, teho najnjenšcheho, psches wójuu šhubi. Kaž rjany džeń bćsche, hdžež t nam pschińdzechu, s jenym nahšym desčezom drje domachpytany, hewał pať ģlónčžny. Tak njech nowe křařne šynki derje poradženych wořařnych Božich ģwćdkow nětko nař t ģlónzu wólaja. Na to dopominaja jich napřžma. Na wulkim steji „Čžesč budž Bohu we wyřokoscži“, na ģřenim t dopominjecž na lćto 1521 a Lutherowe ģwćdčenje sa ģwobodu ģwćdomnja a Bože ģłowo we Wormsu, sa kotrež je wojowal, kiž je jařo wobħrožene, spocžatł Lutheroweju křćruschow: „Sdžerž, ģnježe, nam tón ģnadny mćr!“ „Sdžerž, ģnježe, ģwoje ģłowo nam“ a na mařny: „Žiwych wólam morwých ģebi.“ Wořleřšče ģłowo a to jene wot ģřenjeho swona wo Božim ģłowje steji ģerbsžy do browny satkćzene a late. Bóh daj, so by ģo wschitko t jeho cžesčži radžilo a nascha wořada Luthera špěwy, wćricž a šlytkowacž ģlyšchala, hdž jejne swony džeja. Njech ģerbřka wořada se wschćnu stawami ģo wólacž da jako žiwa po dušchu a ģo wschitžy lubuja, so by se ģmjertnym swonom wschćch tych lubowaných pschi šynkach swonow wo nadžiji t mćrej pschewodželi. Žyła wořada bćsche ģebi džeń pořwjećenje sa ģwjedžerřki scžinila, šchulřte džćcži kaž mlodžina, towarřtwa a drusy wořadni. We rjanym cžahu ģwoje požadane swony wupřšchene psches cžějne wrota je ģucžinjansčeho šastaniščeža pschewodžesčje. Pod šynkom křćrusčje s pschewodženjom posaunistow ģo ģwajatocžnosč wotně. Pořwjećenje t. šarať Mikela s němřkej a ģerbřkej rćčžu scžini, bjes tym so špěwarřki mćřchany křor pod wodženjom t. kantora Čchěžy posbćhowazu němřku a ģerbřku ariju pschednježe. Wječor póndzelu hižo dasche přeni křócž t wjeřelu pořłucharjow cžiste, rjane šynki ģlyšchecž. Njech nětk Bóh ģwojeho dušcha dawta, so byle a wostale pschezo ģlyšchani a wobkćdžbowani ģwćdkojo, kiž chzedža bjes njebjěřami a semju wřřajo semřki narod do njebjesčeho žiwjenja a šboža pomhacž posbćhowacž.

Diöžesansčje šhromadžiny sa Žužiju wotněja ģo tutón a pschichodny tydžec: a to sa Žitawřki wokrjes póndzelu, 10. oktobra, w Žittawach, dopoldnja 1/2 11 hodž., sa Lubijřki wokrjeř wutoru 11. oktobra, dopoldnja 1/4 9 hodž., w seminaru w Lubiju, sa Kamjenicžanski wokrjeř póndzelu 17. oktobra, 1/4 9 hodž. we „Śłotej ģwćsdže“ a sa Budyščřki wokrjeř wutoru 18. oktobra,

dopoldnja w 9 hodž. w krajnostawřkim seminaru. Žednacž budže ģo wořebje wo sawjedjenje noweho wořadneho šarjadowanja, tuto dyrbi sa pschichodny cžah šaložł wořadneho cžinjenja a do žyła žiwjenja krajneje žyřkwoje byč. Wono pschinježe pschede wschćm pschemćnenje do wořadow, kotrež wjaz hacž 2000 dušchow licža; w tutych ma ģo wořadna rada wolicž a s tuteje žyřkwine pschedstejicžerřtvo. Žižo tuteho prasčjenja dla je nuřne, so ģo žyřkwini pschedstejicžerřjo na diöžesansčich šhromadžisnach w bohatej licžbje wobdžěla. Nimo žyřkwinych přjódřstjejerjow móže pať tež kóždy wořadny šhromadžisny wopřtacž, a to ģo njech stanje, so bychu wschć tute prasčjenja cžim bóle do wořadnych pschisčje a ģobudžćlanje šbudžile. Nimo teho budže pschednosčł wo waschnju šwonjenja: „Kajku rćčž dyrbjia nasche šwony rćčžecž?“ Tehorunja budže ģo wo wschćlćtim druhim rćčžecž.

Śserbřka předarřka konferenza bć ģwoje Michalske poředjenje wot sčtwóřka na ģřjedu, 5. oktobra, pschepoložila, dofelž bć ģamřny džeń popołdnju nasymřka šhromadžisna Macžizy Śserbřteje. Wo poředženju předarřsčje konferenžy, kotraž ģo dopoldnja w Śserbřkim domje wotně, podany wo pschichodnym cžihle něščto drobnišcheho kaž tež je šhromadžisny Macžizy Śserbřteje.

W Draždžanach pschińdže macž 12 lćtneje šchuleřki t direktorej šchule a wobčezuje ģo pola njeho na jenu wučerřku, so je ju psched žylej šchulřkej rjadownju wohanila. Wučerřka bu psched direktora žadana. Tu šhoni, sčto je dyrbjala škucžicž. Woprašča ģo žony, kotraž bć hižo psched lćtom ģwoju ģolzu s nabořneho rostwćčowanja wšala, hdž a tať je ju to wohanibila, hdž tola niečo wo tym njewć: „Šaj!“ rjekny žónřka, „Wš scže wo šchuli špěw špěwacž dała a mje s nim hanila, ta tola rćka: „Die falschen Götzen macht zum Spott!“ (křćrusč: „Sei Lob und Ehr dem höchsten Gott,“ w ģerbřkich špěwarřkich křćrusč 321: „Budž cžesč a křwalba wjeřšchnemu!“) „To,“ žónřka rjekny, „njemóžu ģebi lubicž dacž!“ — Žónřka rćkasche mjenujžy „Göz“. — Sčto to nětko t temu prajisč? —

W Bremenje bć ģo njedawno wubjerł „Bibliřkich towarřtww“ šeschol. Nimala wschć bibliřke towarřtwa Němřsčje bćchu tam šastupjene. Žene wobřamřjenje wubjerka njech je wschćm tu šjewjene, dofelž wařne a šwjeřelaze: W septembřu pschichodneho lćta 1922 budže po žyřym kraju pomschitkowny bibliřke ģwjedžerř ģwjećenych.

Žurkej a štat.

W Gera bć „ģwobodnoduchowne šjednocženřtvo (Freigeister Vereinigung)“, s kotrehož wodžerjom je sozjaldemokratřski wučerř Žugmann, gmejnsčej radže namjet pschedpoložilo, w kotřymž ģebi žadasche, so by gmejnska rada sawjedjenje tať mjenowaneje „kurrendy“ šakasala. Kurrendu mařch na psch. w Lubiju a Budyščinjje a ģnadž ģy hižo škladnosčje mćł, jeje nabořne špěwy ģlyšchecž. Hacž runje maja nětk sozjalistwojo w gmejnsčej radže malu wjetřchinu, bu namjet wotpořasany, ģamwo njewotwřřny sozjaldemokrata bć sa wotpořasanje, kaž drje prajesčje, tehodla, so mohł kóždy po ģwojim waschnju šbořny byč, tola woprawodžita pschicžina teho, so ģo namjet wotpořasa, je to špěnacže bylo, so jara wulki džěl wobydlerřtwa mćřta žyřkwinsžy šnyřłeny. A tať křincža nětk hižo špěwy kurrendy psches hařy mćřta Gera. — Břřkop ģorum-Trierřki je ģo šjawnje pschecžiwwo ģwćtaschuli wupřajił, mjes druhim něhdže tať: „Žanemu katolřskemu naněj a žanej katolřkej macžeri njeje domolene, so ģwoje džćcži s katolřsčje šchule wosnje, so by je do ģwćtaschule dowjedł. Čžini pať tola sčto hinať, tón scžini ģo wěřo njehódny sa dćstawanje ģwójateho šakramenta, dofelž ģo njeřwěřny wopokaže pschecžiwwo temu,

štož je najhvojeczišče žadanje Khrystuša a jeho žrtwoje. Nje-
dajče go sašlepicz psches to mjeno: „šwětaschula“ (Weltliche
Schule)! Eso jo se samyškrom tak wolili. — Zyle njesatonište
je nimo teho to spoczinanje, do wudacža wulkostatneho schulsteho
šatonja hižo šwětaschule sašozowacz, tuto spoczinanje je pschecz-
wo wulkostatnej wustawje.“ —

Bóh, našch Knjes je našcha móž a šytnoscz našch troscht a nadžija!

Šłóž: Je Bóh mój pscheczal sa mnje.

Ešto, wutroba go rudžišch,

Czi šrudžba njepomha —

Eso jeno prawje šrudžišch,

Šdyž je to — pošuta! —

Wschón šchiž, wschu tvoju šrudžbu,

Bóh šam czi položal!

Dal je nam krašnu wucžbu,

Na pucz do — žiwjenja!

Eso njetyšch, dušcha šprózna,

Twar jenož na Boha!

Sa tebje bije wóžna

Ta šmilna wutroba!

Bóh njewopuscheci teho

Kiž šem' go dowěri!

Cze wumóže wot šleho

We šwojej hodžinje.

Šdyž wscho šle tebje jima.

Cze tyšchi hubjenstwo,

Dha tola tu móž nima

So by cze škashlo,

Twój Šbóžnik tebje widži,

Šdyž placžesch, žarujesch —

Eso t tebi š hnadu bliži,

Šdyž jenož t njemu džesch.

Wschu staroscz, czežu, nusu,

Kschiz, boloscz, šrudobu,

Tu dušchu špróznu, šhudu,

Tu štyštnu wutrobu,

Wschu nješ a wufkorž Bohu,

We šprawnej wodlitwi,

Ešej wuprosch pomoz nowu,

Bóh proštny wufšlyšchi!

D pschestaš, šlyšy ronicz,

We šwojej šrudobi

B'džesch Božu pomoz šhonicz,

Ešy živy we wěri!

Naš wjedže žywa wěra,

Do krašnoh dohycza,

A Jesuškoma šwěra,

Do wěcznoh' žiwjenja!

Eso porucz Bohu šwěru!

Joh' lubuj š wutrobu,

D njerudž go psches mēru

We czežkim czerpienju —

Tak wulka nusa njeje

Naž wschekomóžny Bóh

Wschu cžini š tobu derje

Šdyž t njemu modlišch go.

Ach porucz Bohu šwěru,

Wschón šwój šchiž, šrudobu,

A š njekhablatej wěru

Měj t njemu dowěru.

Bóh Wóž je našcha pomoz!

Da štruchšym šhroblitwoscz,

Naš se wschej nusch wumóz

B'dže Boža wschekomóz!

Bóh žanoh' njewopuscheci,

Kiž twari na njeho,

Nam hrěchow šchtrafu špuscheci,

Dla Ešyna šwojeho.

Eštož we wěri Joh' prošyšch,

Wot njeho doštanješch,

Šdyž wutrobi Joh' nošyšch,

Joh' hnadži wostanješch.

Twar, šchesczijanska dušcha,

Na Boha wješchneho!

To t Jehu cžesczi šlyšcha,

So na njoh' twarišch wscho,

Budž jeno cžicha t Bohu,

Wón pschińdže š pomozu!

Wěr jeno Jehu šłowu,

Jom' podaj wutrobu.

Ta wěczna luboscz Boža,

A nam hlada š njebjekow!

To žórko wscheho šboža

Chže wumóz hrěschnikow!

Bóh nad nami go šmili

We šwojej luboscz

Troscht, mēr nam šobu dželi,

Wschěch šrudnych šwješkeli!

We Jesuškowym mjeni

Prosch Boha w cžišchini.

Czi budža wufšlyšcheni,

Kiž wěrja wopradowži.

Ešmy š Bohom šjednocženi

Dha džemy t šbóžnoscz!

Bóh wscho šle wuforženi

We šprawnej wutrobi.

Štwar wutrobu nam nowu,

Daj šwjatoh' Duchu nam,

Tón wjedž naš prawu dróhu,

Do Božich njebjek šam,

Tam dušcha pschińdž šej žada,

Psches Knjesa Jesuška,

Ju živi Jehu hnada,

We nim wscho wěcznje ma.

D dušcha, t njebju hladaš,

Tam je twój wóžny dom,

E tej žušby dom hiež žadaš,

Sa šwojim Jesuškom.

D wostan jeno šwěrna,

Tu w šentškim bēdženju,

Knjes Jesušk šerschta mēra,

Czi pomha t dohyczu.

Bóh Knjes je našcha šylnoscz,

Našch troscht a nadžija!

Nam Boha wulka šmilnoscz,

B'dže pomhacz š hubjenstwa —

D wschekomóžny Boho,

Eso tebje džeržimy,

Ešy našche wěczne šbožo,

Cze wěcznje šhwalimy!

Dny wotebjeraju.

Lěcžo je ƚo wotƚaliko, nashma tu je, haj sƚma je hižo přě-
nich pólƚow pólƚala, so njebychny posabyli, so wona, ta sƚma
sƚma, pschihadža, so by ƚwoje knježstwo nastupila. Wontach
wobleka ƚo pschiroda pschynu, pišanu, we wschěch móžnych bar-
bach ƚo sƚbolazu draštu, tak w sáhrodach, na polach a wufach a
w lěbach. Nashma wutonja ƚwoje wobsožaze džěla: dawu do-
srawjecž płodam nashmítim, so bychu cžlowjekojo a stót měli
tuteho žiwjenja potriebnosč. Čžim bóle nashma to dokonja,
čžim bóle krótki bywa tón čžaš, so Bože ƚlónčžko jej ƚwěcži:
posdžijcho sƚhadža, přjedy ƚo ƚhowa: Dny wotebjeraju!

Wšes ličeže sčtomow to ƚucho sčumi. Powětr čžehnje
tak psches halosy a haložti, jako by chžy! to abo tamne ƚobu
wsacž, a hlaj, tu nježe teč hižo něščto ƚobu, něščto brune a
žolte a selenc — a tam leži to něščto: ličeže pada! Čžlowjek
kroczi bjes myšlow psches nje; wone, te wotemrěwaze ličeže, wola
s wotemrěwazym hlošom, tola cžlowjek nješlyšči rěčž liščžika
padazeho; jeho woha tepia so k semu — a cžlowjek kroczi dale
ƚwój pucž, hordy to knjes teje semje, tola: Dny tola wotebjeraju!

Lisčžil sa liščžikom pada a pada. Padže čži jene na ruky
runje. Wóčžko twoje hlada a hlada. — —

Raž so by ƚo wilo pod pasorami ƚmjereče, tak tschepoze
a dyrkoze čži na ruzy. To njemóžesč hinač, hacž prajicž: „Sa-
stańče ras a dajče pokoj!“ ƚwojim myšlam; kotrež ƚnadž runje
woblicžachu te fenki, kotrež pobrachowachu sa wschědny khlěb a
ƚo domulicžicž njedachu, njech pschezo sažo wot přědka a sesady
sápocža, ƚwojim myšlam, kotrež ƚnadž runje na wulku dań
nježechu te módre a brune schlebjertki papjerjane a ƚo praschachu,
tak by sa nje najwjetšchu dań dostawač, dawkarjej pač najmjenje
dawka wot nich nosy. A ty posasta a hladasche a ƚo dohlada,
so to tam na rukawje wobras, wěrnny wobras, a to wěrnny wobras
žiwjenja, sáhadžazeho, wotemrěwazeho žiwjenja a tak teč ƚwo-
jeho žiwjenčžka. Teč w nashim žiwjenju čžaš, hdžež s posled-
nimi mozami to wscho k dostawjenju čžeri, hdžež ƚo hiščeže
ras wscho w rjanej, polnej psche potasuje. Lěta lečža, lěta
polne mozy a stutkowanja běchu ta a ƚu nimo, a mozy wote-
bjeraju a tu je nashma — a jenož jedyn wě, hacž sƚma daloko
abo hižo blisko, Bóh Knjes to wě! To jene něščto wěšč: Dny
wotebjeraju!

Raž ƚmjertnych wodych duwa to wschudžom. Čžim sčtož
chžesč, nicžo čži njepomha, dyrbišch pschidacž tola, so sady
wscheho, sčtož žiwe, saka — ƚmjereč. A tuta ƚmjereč praji ras
teč tebi: „Bój! Twoje dny ƚu dotwotebjerake!“

Wo to ƚo jenož jedna, tak by s tutym, sčtož pscheměnicž
njemóžesč, psches jene pschidžesč, tak psches jene pschidžesč
s tej myšlu, so teč ty sčidžesč. S ranja ƚem je sčlincžal khr-
lusč, kotryž čži spěwa spěw luteho želenja a čže pohnuwa, so by
sčol nimo teho, sčtož ƚwět, dočelž to nicžo, wscho nicžo. Bud-
dhistojo jón spěwaja a chžejja tak pschekrašnicž a wušwjećicž
wotebjeraze dny cžlowškeho žiwjenja, chžejja tak trosčtowacž,
hdžy mozy wotebjeraju. A s nashich wječornych ludow spěwa
tón a tamny ƚobu tutón spěw, sápadnywschi do ƚonow, kotrež
buchu ƚonjene w ƚonow polnym rańšim asistim kraju. Nicžo
to wscho, nicžo! Sa naž tu w nashim kraju a čžaju wschě
tajke myšlicžki a ƚony Buddhistow a podobnych druhich nicžo,
hižo teho dla nicžo, dočelž nash kraj niz pschihotowaný sa tajke
a tajkich ale sa lute džělo a lutu próžu!

A tola: S ranja pschihadža ƚwětko! Tón mištr s Naza-
retha pschinječe wumóženje s teho čžěmneho, sčtož wozžěwa
wotebjeranje a wotemrěwanje teho, sčtož cžlowške. Wón sa-
čžeri potajnu a sčawnu bojosč, kotraž kaž čžěmnota pschitrywa

wotebjerazy žiwjenjadžen cžlowjeka. A tak bu wón tón wěrnny,
tón prawny mištr zylého cžlowjestwa, — dočelž je tón knjes
teho žiwjenja ƚameho! Sbožny tón cžlowjek, teč tón nowotat-
ski, modernny cžlowjek, w kotrymž ƚo husto zylý kotoč polny
myšlow a myšlicžkow, pschecžow a žadanjom wari, sbožny wón,
hdžy je ƚo snutsknemu pschekwědčenju pschedobyl a posběhnyl,
so wusnawa, niz sadwělujo, niz w nowej nadžiji wozžiwjejo: „Sa
dyrbju wotebjeracž, Jesuž Khrystuž dyrbi roscž!“

Tak pschidžje teč na wotebjeraze dny cžlowškeho žiwjenja
něščto, sčtož je pschekrašnja, sčtož je wobsožka. Čžlowjeka
wola ƚo podawa, dočelž ƚebi swěri, ƚo podacž do wole jeneho
druheho, kotryž niz ƚmjertny a sady kotrehož niz ƚmjereč, ale
kotryž ƚam to žiwjenje. Sladasch drje wrěčež na lěcžo polne
mozow, tola njemorkotasch, wješelisč ƚo, so ƚy mozy derje wu-
žiwat. Sladasch do čžaja nuts a čžinišch, sčtož móžesč hiščeže,
a pschemostajesč Bohu Knjesej, sčtož ƚnadž mohlo hiščeže
pschidž. To njeje tu potom wjazy sadwělowanje, teč tuposč a
liwkosč niz! Wě, sčtož tu to potom s knjesom je, to je žiwa,
strowa, ƚylna, wješela wěra, wutrobna wěra, kotraž ma wěstu
nadžiju wěčnosčje!

Saj, hlej, tak to je, njech teč dny wotebjeraju, pola tyč,
kotsiž maja hiščeže strowu tschesčansku wěru! — —

Wustrowjaza semja.

Sčto njeby hižo wo njej ƚlyšchal abo čžital we wschěch
móžnych nowinach! Wustrowjaza semja (Seilerde) ƚo nětkle
wjele porucža a wjele trjeba — a teč pomha. Je to wošebje
hlina. Hdžy tole wopomnišch, ƚnadž ƚo dopomnišch, so to teč
pola naž něščto zyle njesnate njeje, ƚnadž nan a macž abo džěd
a wotka to hižo trjebasčtaj, na psch. hdžy bě čže pčžolka abo
woža kalyla.

A tutej wězy piša ničtón něhdže tole: „Hlina je hlina!“
Njedwěluju na tym, so družstwa, kotrež s wěstej a s wošebitej
wustrowjazej semju wifuja, pschi tym wjele dobytka maja s tor-
nosče cžlowjekow. Wustrowjazu móž teje s Sarza wužadžazeje
semje ja njepřjju, ně, ale tajka wustrowjaza móž je wschudžom
w semu, w čžistej hlinje a ƚhori njetřebaju ƚebi tajku hlinu s da-
lwa ƚlacž dacž. Sa ƚym w Kamerunje na wschelatich měštnach
hlinu naložowat a ƚym kóždy ras jenož hlinu brač, kotryž sesady
hětow čžornuchow namasch, ƚym s njej sa krótki čžaš najhrosni-
šče rany a ƚo jednjaze blaki sáhosi. Ssamšny dobry wuspěch
s hlinu mějach we rańškej a wječornej Schwizy a w Elŝahu.“

Něchtón druhu praji k tutej wězy: „Jena družina hliny njeje
kaž ta druga, jena nima telko hojazeje mozy kaž ta druga, hlina
s Sarza ma zyle wěseče wošebje wulku hojazu móž, dočelž je we
njej wjele radiuma.“ Radium pač je jene s tyč najnowšich
namasčow, kotrež buch u nashkej semu čžinjene, a — njemo-
limy ƚo, — drje teč jene tyč najwážnišchich; radium ma džiwne
mozy, kelko a kajke do zyla, njeje hiščeže snate.

Tola hiščeče ƚlowečžko wo wuhojazej hlinje. Čži drje maja
prawo, kotsiž praja: Hlina je ƚrědč sa wuhojenje, a niz jenož
k swontnemu nasčowanju ale teč k snutsknemu, ale teč hlina
njepomha pschecžiwu wschemu! Njeje teč snate hiščeče, hdže a
tak ma ƚo pschezo naložowacž a hdže a tak niz. — Kóžda hlina
ma móž hojenja! Jena wjazy, druga njenje. Hlina dyrbi pač
teč dobra a čžista byčž a dyrbi ƚo teč derje pschihotowacž a wot-
hladacž, dyrbi ƚo ƚacž a sažo ƚacž a dyrbi na ƚlónčžku lečecž.

Sčtož potajkim hlinu naložowacž chže k hojenju, njech woš-
bje tole poslednje njesabudže!

Wistowanje. R. we B. sa 21. po Tr. — M. we M. sa
22. po Tr.